

Arrest

nr. 98 264 van 28 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en van Ossetische origine te zijn. U was woonachtig in de stad Digora (Noord-Ossetië). U bent gehuwd en heeft drie kinderen.

U verblijft in België samen met uw minderjarige zoon Z. (heden elf jaar oud).

U verliet de Russische Federatie omwille van de medische problemen van Z.. Uw zoon lijdt aan spinale myopathie en is aan zijn beide benen verlamd. U gaf aan dat het om een progressieve ziekte gaat. U verklaarde dat uw zoon daarnaast een cyste heeft in de wervelkolom.

Uw zoon lijdt aan myopathie sinds zijn geboorte. U verklaarde dat er vlak na zijn geboorte een verkeerde behandeling werd opgestart waardoor zijn situatie verslechterde. Deze behandeling hield in dat de benen van uw zoon gedurende 1,5 jaar regelmatig in het gips gestoken werden. Dit had tot resultaat dat één van de gewrichten van zijn heup hoger kwam te staan dan normaal. Nadat deze fout

ontdekt werd, werd hij op een andere manier behandeld. Hoewel hij hierna gedurende korte tijd kon staan verslechterde zijn situatie opnieuw. Daardoor kon hij niet meer recht staan toen hij de leeftijd had bereikt van twee jaar. Nadien trok u met uw zoon nog naar verschillende gespecialiseerde medische centra en ziekenhuizen, verspreid over de hele Russische Federatie. Zo werd uw zoon onder meer medisch onderzocht in Vladikavkaz, Novosibirsk, Sint-Petersburg, Moskou en Kaliningrad. Overal kreeg u te horen dat de ziekte in de Russische Federatie niet te genezen is.

Er werd u gezegd dat uw zoon in één van de Europese landen misschien geholpen kon worden. Vandaar dat u samen met uw zoon naar Europa kwam.

Naast deze medische problemen van uw zoon verklaarde u dat u problemen kende met de Russische autoriteiten.

U verklaarde dat u een aanhanger bent van de partij Patriotten van Rusland. En dit sinds twee jaar geleden.

U nam deel aan verscheidene meetings die door de partij werden georganiseerd in heel Noord-Ossetië in het kader van de parlementsverkiezingen. Vanwege deze deelname kreeg u problemen met de autoriteiten.

Op 27/11/2011 werd u thuis door de politie opgepakt. Hierbij werd geësceneerd dat er drugs en wapens bij u werden gevonden. U werd overgebracht naar het politiekantoor en vastgehouden gedurende twee dagen. Tijdens deze vasthouding werd u gezegd dat u uw engagement voor de partij moest staken. Indien niet zou er een strafzaak tegen u worden opgestart en riskeerde u een lange gevangenisstraf.

Na uw vrijlating werd u gedurende drie weken twee keer per week opgeroepen door de politie. U meldde zich iedere keer aan. Er gebeurde echter nooit niets. U moest gewoon een paar uur wachten en werd dan terug naar huis gestuurd. U verklaart dat de politie u op die wijze pestte. De laatste keer dat u zich moest aandienen, te weten in december 2010, vroeg het hoofd van de politie u een pistool in uw hand te nemen zodat uw vingerafdrukken erop zouden staan. U weigerde dit.

Vanwege de medische behandelingen van uw zoon was u na uw arrestatie niet meer politiek actief.

Op 20/07/2012 reisde u samen met uw zoon vanuit Vladikavkaz naar Moskou. In Moskou namen jullie de trein naar Kaliningrad. Jullie verbleven er een maand om uw zoon er medisch te laten behandelen. In Kaliningrad werd u echter aangeraden medische hulp te zoeken in Europa. Op 25/08/2012 reisden u en uw zoon in een minibus naar Kortrijk.

Op 26/08/2012 kwamen jullie in België aan.

Op 28/08/2012 vroegen jullie asiel aan.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“U verklaarde dat u de Russische Federatie verlaten heeft en asiel heeft aangevraagd in België omwille van de medische problemen van uw zoon Z. (CGVS p.6).

Wat deze problemen betreft verklaarde u dat uw zoon aan een ziekte lijdt die in de Russische Federatie niet te genezen valt. U verklaarde weliswaar niet te weten waarom dit in de Russische Federatie niet mogelijk is.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw zoon in de grootste ziekenhuizen in de Russische Federatie liet onderzoeken, dat alle onderzoeken daarbij werden verricht maar dat een succesvolle behandeling altijd uitbleef. U weet daarbij niet waaraan dat laatste lag (CGVS p.6-7).

Kortom, uit uw verklaringen blijkt niet dat aan uw zoon, om welke reden dan ook, intentioneel onvoldoende medische bijstand zou zijn verleend.

Over de medische fouten, die volgens u zouden zijn gemaakt na de geboorte van uw zoontje, gaf u bovendien aan dat zij berustten op een verkeerde medische inschatting. U verklaarde niet te weten waarom destijds voor een dergelijke behandeling (waarbij de benen van uw zoon in het gips werden gelegd) werd gekozen.

U gaat ervan uit dat de behandelende artsen dat destijds als de beste medische oplossing zagen (CGVS p.8).

Uw verklaring dat u soms het gevoel van discriminatie had, en dit vanwege jullie Kaukazische origine, is onvoldoende onderbouwd.

U beweerde met name dat het medisch personeel soms niet genoeg aandacht besteedde aan jullie. Wanneer u in het ziekenhuis op een kamer bij uw zoon verbleef gebeurde het zo dat het personeel passeerde zonder jullie op te merken. U moest dan op artsen roepen om hen op jullie aanwezigheid te wijzen (CGVS p.7).

Nu, zoals u zelf aangaf blijft dit een gevoel en staat het niet vast dat u wat dit betreft gediscrimineerd werd.

Aldus is niet aangetoond dat deze medische redenen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

U verklaarde daarnaast dat u problemen met de Russische autoriteiten kende vóór uw vertrek naar België.

Naast de vaststelling dat u deze problemen niet noemde als een reden voor uw vertrek verklaarde u dat, indien de medische problemen van uw zoon verholpen zouden zijn, u zonder problemen kan terugkeren naar de Russische Federatie (CGVS p.12).

Deze vaststellingen ontkrachten een gegronde vrees voor vervolging.

Verder werd vastgesteld dat u deze problemen met de Russische autoriteiten niet vermeldde bij opstelling van de voorafgaande vragenlijst van het Commissariaat-generaal.

De verklaringen die u hierin liet optekenen zijn daarbij tegenstrijdig aan uw huidige verklaringen.

Zo gaf u hierin aan dat u niet actief was in een organisatie (vereniging of partij), dat u geen problemen kende met uw autoriteiten en u dat nooit gearresteerd was geweest.

Beide verklaringen staan met andere woorden lijnrecht tegenover elkaar.

U werd hierop gewezen en beweerde dat u geen officieel lid was van de Patriotten van Rusland en dat u bij de opstelling van de vragenlijst niet veel tijd had om alles te vertellen (CGVS p.12).

Deze verklaringen zijn niet afdoende.

Zo blijkt uit de vragenlijst dat u werd gevraagd naar uw activiteit bij een bepaalde organisatie of partij, en dus niet naar een lidmaatschap van een van hen. Daarnaast ontkende u dat u problemen had gekend met uw autoriteiten en dat u gearresteerd was geweest.

Uw argumentatie over een tijdsgebrek is dan ook irrelevant.

Kortom, deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van deze problemen op ernstige wijze.

Uw reisweg wijst tot slot evenmin op vervolging of een vrees hiervoor.

U verklaarde dat u kort vóór uw vertrek via de legale weg een internationaal paspoort op uw identiteit had aangevraagd. Bij de aanvraag heeft u geen problemen ondervonden en het paspoort werd aan u verstrekt (CGVS p.3-4). Met dit paspoort reisde u via Vladikavkaz, Moskou en Kaliningrad naar Kortrijk. Bij de oversteek naar Kaliningrad diende u hierbij Litouwen te passeren. Uw paspoort bevatte hiertoe een soort transitvisum (CGVS p.3-5).

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen.

Uw intern paspoort, uw rijbewijs, de kopie van uw militair boekje en de geboorteakte van uw zoon bevatten namelijk louter persoonsgegevens. Uw internationaal paspoort legde u niet voor. U verklaarde dat u dit document in de minibus was vergeten waarmee u naar Kortrijk werd gebracht (CGVS p.3)."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 28 november 2012 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de(zie p. 3) "beginnselen van behoorlijk bestuur" en van het "verbod op willekeur".

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State.

Hij wijst erop dat er in zijn verklaringen geen enkele tegenstrijdigheid werd vastgesteld en dat (zie p. 3) "de gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non) niet van die aard (zijn) een weigeringsbeslissing te gronden".

Verzoeker werpt op dat er in casu door de commissaris-generaal geen enkele feitenvinding is gebeurd en deze zich volgens hem heeft beperkt tot een stereotiepe motivering (zie p. 3) "dat er sprake zou zijn van een gebrek aan betrokkenheid en interesse".

Verzoeker stelt vast dat de commissaris-generaal niets heeft onderzocht en daarentegen op zoek is gegaan naar elementen om doelbewust de asielaanvraag te kunnen afwijzen.

Hij meent dat het een constante is in de beslissingen van de commissaris-generaal door te verwijzen naar de toestand in de Kaukasus -die verbeterd zou zijn- en door de kandidaat-vluchteling te vergelijken met een "model-vluchteling".

Verzoeker laat gelden dat er in zijn land van herkomst andere gebruiken gelden dan in het onthaalland en dat niet elke asielzoeker vergeleken kan worden met het profiel van "model-vluchteling" zoals eenzijdig is opgesteld door de commissaris-generaal.

Verzoeker voegt hieraan toe dat deze handelswijze getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid en een schending uitmaakt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker benadrukt dat elke aanvraag individueel dient onderzocht te worden.

Verzoeker volhardt dan ook in zijn verklaringen en werpt op dat hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij zich in zijn land van herkomst niet langer in gevaar heeft gehouden door eerst nog bewijsstukken te verzamelen ten behoeve van de Belgische asielautoriteiten.

Voorts merkt verzoeker op dat er een (zie p. 4) "*vast systeem*" bestaat om, zeker wat betreft mensen afkomstig uit Noord-Ossetië, te stellen dat de overheid verantwoordelijk is voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen en anderzijds te stellen dat er geen bewijzen zijn dat zulks zich heeft voorgedaan bij verzoeker. Verzoeker benadrukt dat er geen rekening wordt gehouden met de plaatselijke cultuur in zijn land waarbij zo weinig mogelijk vragen worden gesteld aangezien iedereen verdacht is/kan zijn. Volgens verzoeker werd er evenmin rekening gehouden met het feit dat hij "*ten zeerste getraumatiseerd is*" door hetgeen gebeurd is.

Het feit dat verzoeker "*van niet alles op de hoogte is*" kan volgens hem niet tegen hem gebruikt worden, (zie p. 5) "*temeer er zowel door verzoeker als door zijn echtgenote telkens een plausibele uitleg is gegeven geworden*" (sic).

Verzoeker voert verder de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, alsook de schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting en van de "*beginselen van behoorlijk bestuur*".

Hij stelt de tegen hem opgeworpen elementen niet te aanvaarden; hij voert aan dat hij in de mate van het mogelijke, geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat hij (zie p. 6) "*uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten*".

Verzoeker laat gelden dat door de commissaris-generaal "*geen enkele tegenstrijdigheid kon aangetroffen worden en alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten*".

Hij benadrukt vervolgens dat het een (zie p. 6) "*essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden*".

Het lastens hem weerhouden gebrek aan interesse en aan kennis wijt verzoeker aan de situatie in zijn land van herkomst waar zeer weinig personen te vertrouwen zijn en men zich al verdacht maakt door vragen te stellen. Hij stelt dat hij in de eerste plaats geïnteresseerd was om zichzelf in veiligheid te brengen, eerder dan informatie en bewijzen trachten te verzamelen. Hij stelt dat het tegen de cultuur van het land ingaat om veel vragen te stellen en wijst erop dat iedereen een potentiële verklikker is; hij meent dat hij door vragen te stellen zijn leven nog meer in gevaar had gebracht.

Verzoeker is van mening dat duidelijk blijkt dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees; er kan niet verwacht worden dat hij ook nog eens bewijsstukken hiervan voorlegt, hetgeen volgens hem trouwens onmogelijk is.

Verzoeker voert ook een schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Verzoeker geeft een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en voert aan dat de bestreden beslissing niet adequaat is gemotiveerd. Hij wijst erop dat in Noord-Ossetië tot op heden verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen voorkomen. Verzoeker stelt dat de situatie in Noord-Ossetië steeds minder veilig is daar de gevechtshandelingen toegenomen zijn in omvang en in intensiteit; in dergelijke context is volgens verzoeker zijn leven ten zeerste in gevaar.

Hij verwijst voorts naar de rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen ten aanzien van personen uit Noord-Ossetië en naburige republieken die stelde dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging.

Verder verwijst verzoeker naar de actuele situatie, gekenmerkt door ontvoeringen en verdwijningen, en stelt dat men in deze omstandigheden elke aanvraag van een vluchteling uit Noord-Ossetië of de naburige republieken, grondig moet onderzoeken.

Tot slot werpt verzoeker op dat van hem niet kan verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt bewijst, terwijl van de overheid wel mag verwacht worden dat deze de nodige onderzoeken uitvoert in plaats van zomaar over te gaan tot het nemen van een negatieve beslissing.

Verzoeker verwijst vervolgens nog (zie p. 8) “naar het feit dat op datum van 01.09.2011 in Grozny een zelfmoordaanslag werd gepleegd waarbij tal van doden en gewonden zijn gevallen”.

Verzoeker voert een schending aan van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het “fair-play”- beginsel.

Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Volgens verzoeker werd door de commissaris-generaal geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Noord-Ossetië. Verzoeker meent dat de situatie in Noord-Ossetië in concreto diende te worden beoordeeld en benadrukt dat het niet kan dat hij wordt teruggestuurd naar een land waar ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijken zijn, praktijken die trouwens uitgaan van de overheid. Naar verzoekers mening in het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoonde dat hij persoonlijk wordt geïsoleerd opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon.

Tot slot verwijst verzoeker hierbij naar “*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*”.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Vooreerst wijst de Raad erop dat het middel "*beginselen van behoorlijk bestuur*" onontvankelijk is, in zoverre verzoeker doelt op andere beginselen van behoorlijk bestuur dan degene specifiek benoemd in zijn verzoekschrift, gezien hij zodoende nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

De Raad stelt vast dat het verzoekschrift zich beperkt tot het opwerpen van de schending van het "*verbod op willekeur*", zonder in concreto aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing dit verbod zou geschonden hebben.

De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een middel nochtans vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn, als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142).

Aangaande de opgeworpen schending van de rechten van verdediging, wijst de Raad erop dat er reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve.

De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat aldus geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Waar verzoeker argumenteert dat het "*fair play*"-beginsel geschonden werd, merkt de Raad op dat dit beginsel inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht moet nemen.

Het beginsel van de "*fair play*" is bovendien maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 3 december 2007, nr. 177.513).

Verzoeker toont in casu echter niet aan dat de commissaris-generaal zich niet onpartijdig zou hebben opgesteld, noch oneerlijk of niet open zou zijn geweest in het nemen van zijn beslissing, noch dat er sprake is van moedwilligheid.

Het beginsel van de "*fair play*" is aldus niet geschonden.

Betreffende de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM, benadrukt de Raad dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Wat betreft een schending van artikel 5 EVRM wordt benadrukt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoeker de Kwalificatierichtlijn geschonden acht, evenals artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn, stelt de Raad dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet.

De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus kan verzoeker hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

2.6. De commissaris-generaal stelde vooreerst vast dat de door verzoeker ingeroepen medische problemen van zijn zoon, geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Uit verzoekers verklaringen blijkt immers niet dat aan zijn zoon intentioneel onvoldoende medische bijstand zou zijn verleend; verzoeker verklaarde zelf dat de medische fouten berustten op een verkeerde medische inschatting en hij kon niet afdoende onderbouwen dat er sprake was van discriminatie vanwege hun Kaukazische origine.

Aangaande de door verzoeker voorgehouden problemen met de Russische autoriteiten, stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker deze problemen niet noemde als een reden voor zijn vertrek én dat hij bovendien verklaarde dat, indien de medische problemen van zijn zoon verholpen zouden zijn, hij zonder problemen kan terugkeren naar de Russische Federatie.

Verder merkte de commissaris-generaal dienaangaande op dat verzoeker deze problemen met de Russische autoriteiten niet vermeldde bij opstelling van de voorafgaande vragenlijst van het Commissariaat-generaal, alwaar hij verklaarde dat hij niet actief was in een organisatie (vereniging of partij), dat hij geen problemen kende met zijn autoriteiten en dat hij nooit gearresteerd was geweest.

Verder benadrukte de commissaris-generaal dat de opgegeven reisweg evenmin wijst op vervolging of een vrees hiervoor, gezien verzoeker verklaarde dat hij kort vóór zijn vertrek via de legale weg een internationaal paspoort op zijn eigen identiteit had aangevraagd, dat hij bij die aanvraag geen problemen had ondervonden en dat het paspoort aan hem werd verstrekt. Tevens stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker via Vladikavkaz, Moskou en Kaliningrad naar Kortrijk reisde, en bij de oversteek naar Kaliningrad, Litouwen passeerde waartoe zijn paspoort een soort transitvisum bevatte.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten aanvoert die deze vaststellingen kunnen verklaren of weerleggen, de Raad neemt deze motivering over.

Met zijn loutere stellingen dat er geen enkele tegenstrijdigheid werd vastgesteld, dat *“de gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non) niet van die aard (zijn) een weigeringsbeslissing te gronden”* en dat door de commissaris-generaal *“geen enkele tegenstrijdigheid kon aangetroffen worden en alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten”*, faalt verzoeker om de motivering van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers argumentatie in zijn verzoekschrift omtrent zijn zogenaamd *“gebrek aan betrokkenheid en interesse”* en gebrek aan kennis, alsook zijn uitvoerige argumentatie omtrent het feit dat hij onvoldoende bewijzen zou voorleggen, feitelijke grondslag mist.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers geenszins dat verzoeker een gebrek aan interesse of een gebrek kennis verweten wordt, noch dat de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal gedeeltelijk gebaseerd zou zijn op basis van een gebrek aan bewijsstukken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat het een constante is in de handelwijze van de commissaris-generaal om in de beslissingen te verwijzen naar de toestand in de Kaukasus en dat er een *“vast systeem”* bestaat om te stellen dat de overheid in Noord-Ossetië verantwoordelijk is voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen en anderzijds te stellen dat er geen bewijzen zijn dat zulks zich heeft voorgedaan bij verzoeker, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing zulke overwegingen niet bevat.

Verzoekers eigen verwijzingen naar de algemene situatie in de Kaukasus en Noord-Ossetië in zijn verzoekschrift, die overigens niet gestaafd worden met enig document of rapport, doen evenmin afbreuk aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissingen.

Een verwijzing naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”* -die niet worden bijgevoegd aan het verzoekschrift- en blote beweringen over de algemene situatie in het land van herkomst, volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

In zijn verzoekschrift hekelt verzoeker nog de gebrekkige feitenvinding van de commissaris-generaal en het gebrek aan onderzoek.

De Raad herhaalt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zijn verklaringen kunnen enkel een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling indien ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), wat in casu niet het geval bleek.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties dan ook de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

Betreffende verzoekers stelling dat niet elke asielzoeker vergeleken kan worden met het profiel van "model-vluchteling", wijst de Raad erop dat het verzoeker is die moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is, dat hij een poging moet ondernemen om het relaas te staven en dat hij de waarheid dient te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

De commissaris-generaal stelde echter, op basis van verzoekers eigen verklaringen, vast dat hij zijn vrees voor vervolging of risico op het lijden van ernstige schade niet aannemelijk kon maken.

Verzoekers bewering dat de door de commissaris-generaal gehanteerde vergelijking met een "model-vluchteling", niet strookt met het principe dat elke aanvraag individueel moet worden onderzocht, wordt niet gevolgd, gezien uit de bestreden beslissing immers duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoeker aan de hand van zijn eigen verklaringen, op individuele wijze heeft onderzocht,

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Aangaande de subsidiaire bescherming, laat verzoeker in zijn verzoekschrift gelden dat de bestreden beslissing nergens motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend; hij benadrukt dat de situatie in Noord-Ossetië in concreto diende te worden beoordeeld en onderstreept dat het niet kan dat hij wordt teruggestuurd naar een land waar ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijken zijn, praktijken die trouwens uitgaan van de overheid.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat vast staat dat verzoeksters vluchtredenen niet getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg kan er niet worden gesteld dat erop basis van dezelfde feiten wel zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoekers blote bewering dat ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijken zijn in Noord-Ossetië en zijn verwijzing naar een zelfmoordaanslag in Grozny -terwijl verzoeker van Noord-Ossetië afkomstig is- tonen geenszins aan dat er in Noord-Ossetië een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielredenen door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 10 oktober 2012 in bijzijn van zijn advocaat de kans kreeg om zijn asielredenen uiteen te

zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE